

Chwała Boża - cz. I

„Albowiem z niego i przezeń, i w nim są wszystkie rzeczy; Jemu niech będzie chwała na wieki. Amen” – Rzym. 11:36.

Chociaż żyjemy w dniu, gdzie doniesienia zło-wróżebnych wydarzeń są przekazywane do publicznej wiadomości, nasze zainteresowanie nimi nie powinno działać na nas przygnębiająco. Nie możemy przeoczyć istotnego faktu, że za wszelkimi współczesnymi zmianami światowych spraw jest Bóg historii. Właściwie ci, którzy zostali oświeceni w zakresie Boskiego planu i celów, powinni widzieć chwałę Boga, który powoduje wypełnienie swego proroczego słowa danego przed tysiącami lat, tego,

„który opowiada od początku rzeczy ostatnie i z dawna to, co się jeszcze nie stało, mówiąc: co powiem, rada moja ostoi się i wszelką wolę moją uczynię” – Izaj. 46:10.

Jest to chwała Jego wszechwiedzy i mocy, którą oglądamy, gdy przychodzi do egzystencji „w słusznym czasie” warunki w świecie naszkicowane przez proroków w przeszłych wiekach.

„Znajome są Bogu od wieku wszystkie sprawy jego” – Dzieje Ap. 15:18.

NIEBIOŚA GŁOSZĄ CHWAŁĘ BOŻĄ

Gdy Psalm 19 był komponowany, Dawid nie tylko był świadomy istnienia Boga, lecz wiedział także, że był on specjalnie wybranym sługą Bożym. W jego wstępnych słowach: „Niebiosy opowiadają chwałę Bożą” słowo „opowiada” może być oddane jako „daje sprawozdanie” lub „prowadzi odkrycie”, gdyż świadectwo jest ustawicznie kontynuowane.

Tematem tego ulubionego przez wielu psalmu jest: „Jak wielki jesteś Boże!”

Izaak Newton był potępiony, ponieważ jak mówiono – „pomniejszał” niebiosy przez matematykę, lecz astronomowie dziś zdumiewają się tym zawikłanym systemem matematyki i świadczą, że odkrywa ona Twórcę nieskończenie inteligentnego, mocnego i pełnego niewyczerpanej energii.

Dawid musiał odczuwać głęboką trwogę i szacunek, gdy komponował słowa tego Psalmu: „Niebiosy opowia-

dają chwałę Bożą!”

Jak wielu z nas stało w jesienną noc, gdy atmosfera była wyjątkowo czysta, tak iż gwiazdy świeciły nadzwyczajną jasnością – stało i przyglądało się ze straszliwym zdumieniem na rękodzieło Boga!

O ile więcej musiał autor psalmu być wzruszony, gdy noc po nocy, dzień po dniu obserwował ruch niebios; żadnego hałasu, żadnego zamieszania; pełna harmonii symfonia ruchu. Prawdziwie Bóg „zawiesił ziemię na niczym” (Ijoba 26:7).

Słońce i księżyc są doskonałymi chronometrami, nawet co do stopnia ułamka sekundy poprzez nieznane wieki!

Psalmista oglądając niebiosy jako dzieło Boskich rąk, miał pełnię objawienia Boskości ich Stworzyciela. To naturalne świadectwo było zrozumiane w świetle znajomości, którą zawierało przymierze Boga zawarte z Izraelem.

Chwała Boża widziana w Boskim objawieniu dla narodu żydowskiego.

W swym pokrewieństwie do narodu żydowskiego Bóg był objawiony jako ten, który opiekuje się i daje prawa dla swego wybranego ludu; a nie tylko dla tego narodu, lecz naród ten miał tę znajomość o Bogu przekazywać wszystkim narodom, z którymi się kontaktował (5 Mojż. 4:5-8,15).

Bóg jest Bogiem sprawiedliwości. On jest duchem i nie ma upodobania w czczeniu rzeczy uczynionych, a nawet „zastępów niebieskich”.

„Strzeżcie pilnie dusz waszych... abyście się nie popsowali i nie czynili sobie rytego bałwana albo obrazu wszelkiego podobieństwa, kształtu męczyzny albo niewiasty” – 5 Mojż. 4:15-19.

Bóg więc objawił samego siebie jako Boga sprawiedliwości, miłosierdzia i prawdy. Bóg, który jest zazdrosny w swej świątobliwości. Bóg, który żąda, aby Jego lud był podobny do Niego. To jest widoczne w kodeksie moralnym i etycznym danym Izraelowi.

Kodeks moralny miał być miarą niezmienności, bo inaczej norma moralności może być stale zmieniana, gdy to będzie przedmiotem grupowej lub indywidualnej interpretacji. Najwyższy prawodawca musi wprowadzić ustawodawstwo zgodnie ze swym niezmiennym, świętym i sprawiedliwym charakterem światła i prawdy.

Jeżeli kodeks jest wyższy sam w sobie, wtedy Bóg nie jest najwyższym Bogiem. Dać znów kodeks prawny niższy od swej własnej świętobliwości, byłoby zaprzeczyć samego siebie, czego Bóg uczynić nie może.

Uchybienie Izraela w trzymaniu świętości Boga ustawicznie w swej świadomości spowodowało szybkie zapomnienie znaczenia swego powołania jako świadków Boga dla innych narodów i stopniowe popadnięcie w bałwochwalstwo i niemoralne praktyki.

Podobnie w naszych czasach społeczeństwo zapomniawszy o świętości Boga nie posiada prawdziwych norm moralności. Niektórzy z religijnych wodzów doradzają zmianę moralnego kodeksu, odpowiadającą pragnieniom ludzi. Zakłopotanie wielu co do prawdziwej filozofii życia może być wyrażone w uwadze Piłata do Jezusa: „Co to jest prawda?”. Lecz objawienie sprawiedliwości Bożej w Zakonie danym przez Mojżesza „głosi chwałę Bożą” i dostarcza zasad postępowania i właściwego chwalenia Boga.

CHWAŁA BOŻA OKAZANA W ZAKONIE

Jest to dalszy temat Dawida, jaki zawiera Psalm 19, wiersze 7-9.

1. *„Zakon Pański jest doskonały, nawracający duszę”. „Nawracający duszę”* może być wyrażone jako „odrestaurowujący duszę”. Objawienie Zakonu nie było dane wcześniej, jak po 2500 latach ludzkiej historii. W tym czasie, idąc wg własnej wyobraźni, ludzie tak daleko odeszli od znajomości Bożej, że stali się upodleni, niemoralni i tak zdegradowani w swych pojęciach o Bogu, iż zaczęli ubóstwiać zwierzęta, martwe przedmioty, czyniąc sobie bóstwa wg swych własnych, nieświadomych wymysłów i nie mając norm moralności, zostali poddani różnym pożądlivościom (Rzym. 1:21-32).

Do Izraela, który otrzymał Zakon, efektem czego było odrestaurowanie w pewnej mierze zdrowotności ich społeczeństwa, rzekł Bóg: *„Przestrzegajcie ich tedy, a czyńcie je; to bowiem jest mądrość wasza i rozum wasz przed oczyma narodów, którzy usłyszawszy o tych wszystkich ustawach rzeką: Któryż naród tak wielki, który by miał ustawy i sądy tak sprawiedliwe, jako wszystek ten zakon”* – 5 Mojż. 4:5-8.

2. *„Świadectwo Pańskie jest pewne, nauczające prostaczków”*. To, co Zakon świadczył, było proste, szczerze i rzeczowe. Nie było niezrozumiałe czy też odbiegające od prostych zasad. Celem Zakonu było zatrzymać ten przedmiot dla pouczenia Izraelitów drogi prawdy i sprawiedliwości. Słowo „prosty” w tym tekście nie oznacza „głupi”. Raczej odnosi się do tych, którzy są otwarci i szczerzy, bez żadnej dwulicowości w mowie i w postępowaniu.

3. *„Ustawy Pańskie są prawe, rozweselające serce”*.

Ustawy Pańskie są utrwalone. Ustalone są w nich obyczaje czy też zarządzenia. Są one „prawe” i oświecone sumienie zgadza się z istotą ich słuszności. Cały Psalm 119 zawiera uwielbienie i uznanie dla tych ustaw i praw. *„O jakom się rozmiłował zakonu twego”*. Człowiek rzucony dziś na falach życia może znaleźć to, co jest pewne i stałe w rozmyślaniu i przestrzeganiu tych ustaw, które pochodzą od stolicy Bożej.

4. *„Przykazania Pańskie są czyste, oświecające oczy”*. Dziesięć przykazań jest rzeczywiście czystych, bez domieszki czegoś, co mogłoby spowodować splamienie. One nie zawierają niczego powierzchownego, niczego ubocznego, a jednak kryją w sobie wszelką zależność człowieka względem Boga i człowieka względem człowieka. One określają każdą drogę życia, jak to oświadcza apostoł: *„O pożądlivości bym nie wiedział, by był zakon nie rzekł: Nie będziesz pożądał”* – Rzym. 7:7.

5. *„Bojaźń Pańska jest czysta, trwająca na wieki.”* Bojaźń powinna być rozumiana w sensie lęku, głębokiego szacunku dla Boga, objawionego Jahwe, Boga Przymierza Zakonu. *„Bojaźń Pańska jest początkiem mądrości”* – Przyp. 9:10. *„Jest czysta”*. Oznacza to, że nie ma w niej wpływów upadających i przesądów. Raczej zawiera ona trwałe wartości, kierujące do pozbywania się niszczących myśli i praktyk. Wieczność będzie świadczyć o niezmiennej świętości Boga, a znajomość Boga – to życie wieczne (Jan 17:3,6).

6. *„Sądy Pańskie są prawdziwe, a przy tym sprawiedliwe”*. Sądy są to sprawiedliwe decyzje o tym, co się Bogu podoba, a co Mu się nie podoba. Jest to ustawodawstwo dotyczące postępowania w następstwie pogwałcenia tych sprawiedliwych praw przeciwko wykroczeniom lub złym postępkom. *„Są prawdziwe, a przy tym sprawiedliwe”*. One są w zupełnej zgodzie ze sprawiedliwością, nacechowane miłosierdziem – do tego są prawe i właściwe. Jest to widoczne w wielkim potępieniu i dlatego bardziej surowym sądzie królów i kapłanów narodu żydowskiego niż zwykłych ludzi, których wykroczenie mogło być z nieświadomości (3 Mojż. 4:27-28). Kapłani i książęta niewątpliwie powinni znać prawa i być przykładem ich dobroczyńnego wpływu.

CHWAŁA BOŻA OBJAWIONA W JEZUSIE

Lecz choć sprawiedliwość uznana przez Boga jest jasno przedstawiona w objawieniu danym Izraelowi przez Mojżesza i proroków, jednak nikt nie widział dokładnie doskonałego posłuszeństwa dla Zakonu w żadnym człowieku, a człowiek powinien koniecznie być odbiciem Boga – prawodawcy. Tak więc przychodzimy do dalszego objawienia chwały Bożej w osobie Jezusa. *„Żaden – pisze Jan – Boga nigdy nie widział: Jednorodzony Syn nam go objawił”*. *„Widzieliśmy chwałę jego,*

chwałę jako jednorodzonego od Ojca, pełnego łaski i prawdy” – Jan 1:14-18.

Cała ludzkość stała się zepsuta przez przestępstwo w Edenie. Jednym z celów Zakonu było pokazanie tego, że „wszystkim nie dostaje chwały Bożej” (Rzym. 3:23).

Jak intymna jest chwała Boża w związku z życiem i okupową ofiarą Jezusa! W ten sposób Jezus zapowiedział pozostałym swym uczniom, gdy już Judasz od nich się oddalił i poszedł wydać Go przedniejszym kapłanom: *„Teraz jest uwielbiony Syn człowieczy, a Bóg uwielbiony jest w nim” – Jan 13:31-32.* Jest to chwała niepowtarzalna, unikalna we wszystkich

rocznikach świata. Bóg tak umiłował zbłąkany świat, nawet tych, którzy stali się Jego wrogami, że dał swego Jednorodzonego Syna dla dokonania odkupienia naszego, a Syn był zgodny ze swym Ojcem, iż współdziałał w pełni i chętnie w tym odkupieniu”.

[część II](#)

„The Herald of Christ’s Kingdom”, 1974, nr 5

Herald
R-
„Straż”